

Το ξακουστό για τη λατρευτική ζωή του Κελλί Παναγίας Κρανιάς (Προβάτας) (Μοναχός Ιγνάτιος, Ι. Κελλίου Κοιμήσεως της Θεοτόκου (Παναγίας Κρανιάς) Προβάτας Ι.Μ. Μεγ. Λαύρας)

[/ Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1S38jVq>]

Οι Λειτουργίες που γίνονταν στο κελλί της Παναγίας Κρανιάς ήταν γνωστές σε όλους τους Αγιορείτες, όχι μόνον για την πνευματικότητα αλλά και για την πλουσιοπάροχη Τράπεζα με τα καλύτερα εδέσματα. Όπως συνήθιζε να λέει ο Γέροντας: «Μας έδωσαν οι Άγιοι πλούσια τα αγαθά, έτσι και εμείς πλουσιοπάροχα να τους δοξάζουμε».

Ο παπα-Ν.Γ., που συχνά ερχόταν στο κελλί μας και τον αγαπούσαν πολύ οι Γεροντάδες, αναφέρει γι' αυτούς: «Οι άγιοι Γέροντες Γρηγόριος και Καλλίνικος οι αυτάδελφοι με την ογδοντάχρονη παραμονή τους στο Άγιον Όρος είχαν αποκτήσει πολλές αρετές. Ήταν πολύ φιλακόλουθοι και παρ' ότι εργάζονταν σκληρά, επειδή ήταν ο Γέροντας Γρηγόριος σιδηρουργός και μολυβδοσκεπαστής και ο πατήρ Καλλίνικος τον βοηθούσε και στο σιδηρουργείο και έκανε και όλες τις δουλειές του σπιτιού, εν τούτοις δεν παρέλειπαν και τις Ακολουθίες.

Πηγή: kelliakalives.pblogs.gr

Εκτός από τις κύριες Πανηγύρεις του κελλιού τους, την Κοίμηση της Παναγίας και του αγίου Γρηγορίου του Παλαμά, κατά τις οποίες τελούσαν Ολονυκτία και πανηγυρική Τράπεζα, έκαναν Πανηγύρια με Τράπεζα στα εννιάμερα της Παναγίας, στην μνήμη του αγίου Ιγνατίου επισκόπου Μηθύμνης και στην μνήμη των αγίων Σιδεράδων Αλεξάνδρου, Ζωσίμου και Αλφειού.

Ο παπα-Καλλίνικος, αν ο Γέροντας θα πήγαινε το πρωί σε δουλειά σε κάποια Μονή, την νύχτα διάβαζε τα Καθίσματα του Ψαλτηρίου, και ο Γέροντας μέχρι τα βαθιά γεράματα όρθιος διάβαζε τους Κανόνες των Αγίων. Μάλιστα στο Συναξάρι εννοούσε να διαβάσει και όλο το Υπόμνημα της ημέρας, και πολλές φορές σταματούσε και σχολίαζε χαριτωμένα γύρω από τον βίο του Αγίου. Τις Κυριακές και τις γιορτές ο Γέροντας ήθελε όλα τα Τροπάρια να λέγονται από το μουσικό κείμενο και τα Δοξαστικά σε αργά μαθήματα».

Ο παπα-Γρηγόρης ήταν άνθρωπος ήσυχος, πράος, άκακος. Ουδέποτε οργιζόταν εναντίον κανενός, ό,τι κι αν του ελεγαν. Άκουγε λόγια, σχόλια, και πάντα μειδιούσε σιωπώντας. Επειδή ήταν τέλειος γνώστης της δουλειάς του, τιμιώτατος και ειλικρινής στις συναλλαγές του, δυσανασχετούσε καμιά φορά όταν κάποιοι του έλεγαν κάτι που δεν ήταν σωστό και ωραίο. Ελάμβανε πολλά γράμματα από τον έξω κόσμο, με τα οποία ζητούσαν πολλών μορφών βοήθεια, πνευματική ή υλική. Όλοι ελάμβαναν το αιτούμενο χωρίς διάκριση, είτε ήταν αυτό χρήματα, ρούχα, τρόφιμα ή λόγοι παρηγοριάς. Ως εμπειρος ιατρός έδινε τα κατάλληλα

φάρμακα και ως έμπειρος πολεμιστής δίδασκε την τέχνη του πολέμου. Πήγαινε σε όλα τα κελλιά του Όρους και βοηθούσε στις ολονυχτίες και τις λειτουργίες. Μάλιστα για 25 συνεχή έτη η καληαήδονος αυτή φωνή ήταν ψάλτης σε όλες τις Αγρυπνίες της Μονής Καρακάλου, στην οποία μετέβαινε, συμπαραστατούμενος και από τον π. Καλλίνικο, ακόμη και με κρύα, βροχές και χιόνια. Είχε μάθει την Βυζαντινή μουσική και με την μελωδική του φωνή έλεγε όλους τους ήχους εξαΐσια, από Αναστάσιμα μέχρι Δοξαστικά Ιακώβου. Σπούδασαν κοντά του δώδεκα μοναχοί, οι οποίοι και αρίστευσαν στην ιεροψαλτική. Η ζωή του προχωρούσε «εν παιδεία και νουθεσία Κυρίου» και έτσι κυλούσαν τα χρόνια...

Κατά τον παπα-Ν.Γ.: «Ο Γέρων Γρηγόριος είχε μεγάλη διάκριση και πνευματικότητα. Όσοι τον πλησίαζαν, άσχετα αν τους μιλούσε ή όχι, αισθάνονταν μεγάλη ανάπαυση και γαλήνη κοντά του και η θεωρία της μορφής του έφερε πολλούς σε μετάνοια».

Ο παπα-Καλλίνικος πάλι όλη νύχτα διάβαζε. Ό,τι ώρα ξυπνούσες, τον άκουγες να διαβάζει στο δωμάτιό του, συνήθως το Τετραάγγελο. Στον ναό, παρά το κρύο που υπήρχε κατά τους χειμερινούς μήνες του χρόνου, διάβαζε Παρακλήσεις, Χαιρετισμούς και Ψαλτήριο. Τον χειμώνα σηκωνόταν 3-4 ώρες πριν ξημερώσει. Αφού τελειώναμε την Ακολουθία και ήταν νύχτα ακόμη.

Ακόμη ήταν και πολύ ελεήμονες. Καλούσαν τους γειτόνους για Λειτουργία. Και μετά τους έδιναν και χρήματα μέσα σε φάκελο. Κάθε φορά από ένα πεντοχίλιαρο.

Κάποτε στεναχώρησα πολύ τον Γέροντα, όταν του είπα: «Γέροντα, για σταμάτα. Εγώ θα δουλεύω και σύ θα μοιράζεις; Δεν έχουν ανάγκη από χρήματα αυτοί που τους τα μοιράζεις. Εγώ μεροκάματο δουλεύω. Σκοτώνομαι καθημερινά στην δουλειά». Από την στενοχώρια του δεν μιλούσε όλη μέρα. Μετά από αυτό, δεν ξαναμίλησα πιά γι' αυτό το θέμα. Παλαιότερα, που δεν κυκλοφορούσαν πολλά χρήματα, ερχόταν ένας παππούς από την Αθήνα και έφερνε υφάσματα για ρούχα. Και όσους έρχονταν στην Λειτουργία, τους έδιναν από ένα ύφασμα, για παντελόνι, για πουκάμισο. Δεν άφηναν κανένα. Όποιος ερχόταν, θα έφευγε με γεμάτα χέρια.